

holdt mig til foreliggende Kendsgjerninger, og for saa vidt som jeg ogsaa var inde paa Landbrugslotteriet, holdt jeg mig ganske borte fra det Spørgsmaal: Albertis personlige Interesser, som dér kunde gøre sig gældende. Men saavel paa dette som paa to andre Punkter, hvor jeg tog fat, og hvor jeg tror, at jeg ikke har sagt noget som helst, som ikke staar fast den Dag i Dag, mødte man overmaade ringe Forstaaelse hos Ministeriets Medlemmer og hos Reformpartiets Medlemmer. Efter at det i Fjor var blevet sagt af Reformpartiets Ordfører, at der intet forelaa, som kunde forandre Reformpartiets Stilling til Justitsministeren, og efter at ligeledes den højtærede Konseilspræsident havde sagt noget lignende den Gang, er det mig naturligvis en vis Tilfredsstillelse at se, at den højtærede Konseilspræsident forleden Dag i sit Foredrag sagde, at Bevilningen til dette Landbrugslotteri ikke var bleven givet med Tilslutning af de øvrige Medlemmer i Ministeriet, at han erkendte, at det skete havde vakt Misstemning, og at der var sket en Fejl i Administrationen, men at Fejlen jo ikke var rent graverende — jeg ved nu ikke, hvad Forskel der er paa „graverende“ og „rent graverende“ —, men Fejlen var altsaa ikke rent graverende. Men naar det er Tilfældet, at Albertis Administration har vakt Misstemning indenfor Ministeriet selv, saa vil jeg virkelig spørge, hvorfor denne Mand ved sin Afgang som Anerkendelse for sin Administration modtager den største Udmærkelse, som det overhovedet er muligt at give en afgaaet Minister, og som, saa vidt jeg ved, tidligere kun er givet 2 eller 3 Konseilspræsidenter. Thi skal den Udmærkelse, som blev ham tildelt, betyde noget, kan det kun være dette: den Administration, som Alberti har ført, er af en saa ekstraordinært god Beskaffenhed, at den fortjener Kongens højeste Anerkendelse. Hvis man paa dette Omraade havde været i fuldstændig god Tro, og hvis intet forelaa, som kunde berøve en denne gode Tro, saa var der intet at sige dertil, thi der kan selvfølgelig begaaes Fejl og ske Uheld. Men nu har Konseilspræsidenten selv dømt sin tidligere Justitsministers Administration paa den Maade, og derved forekommer det mig, at der bliver noget graverende ved denne Udnævnelse.

Men der var jo desuden, som ogsaa fremhævet af tidligere Talere, foregaaet en væsentlig Forandring i Tiden fra Finanslovens 1ste til dens 3die Behandling. Der var foregaaet dette, at noget af det, der

tog sig ud som en Insinuation, viste sig at være holdbart. Der blev sagt, at det viste sig, at Alberti var greben, i alt Fald to Gange, i at have sagt vitterlig Usandhed. Maaske den ene kan være noget tvivlsom, men den anden — og her sigter jeg til Stenleverancen — var en utvivlsom Løgn. De Herrer ere blevne alt for stærkt sløvede ved at paahøre, hvad der foregik i Albertisagen, naar de ikke have lagt Mærke til, at det var en paaviselig Løgn. Men desuden var der ogsaa et andet Punkt, hvor det viste sig, at Alberti ikke talte Sandhed, og det var overfor nogle Spørgsmaal, jeg stillede til ham med Hensyn til tidligere Eksempler paa, at Folk, der havde faaet deres Dom, virkelig kunde gaa fri med Justitsministerens Billigelse. Og saa paa dette Punkt viste det sig ved de Oplysninger, der bleve givne Finansudvalget, at Justitsministeren — selv om man maaske ikke kan bruge det stærke Udtryk, man kan bruge overfor hans Udtalelse om Stenleverancen — ikke havde holdt sig til Sandheden. Hvorledes er dette nu muligt, at en Minister, der stiller sig paa den Maade — og han var jo dog Tilhænger af Parlamentarismen og Folkets Mand —, og som desuden har foretaget Administrationshandling, som vække stærk Misstemning hos hans egne Kolleger, kan blive Genstand for den største kongelige Udmærkelse? Det kan ikke være sket paa Basis af en Fejltagelse, et Uheld.

Det er ganske betegnende, at der her i København nu Maaneder igennem har været ført energisk Kamp om noget som Telefontakster, — og saa løber det hele jo i det væsentlige ud i Sandet, — og at den Slags Spørgsmaal kan sætte Lidenskaberne stærkt i Bevægelse. Og samtidig hænder det her i Landet, at vi flere Maaneder igennem i en økonomisk Nedgangsperiode ingen Finansminister have; thi jeg kræmker jo neppe den højtærede Konseilspræsident ved at betegne hans Overtagelse af Finansministeriet paa denne Maade. Vi havde faktisk ingen Finansminister. Dette har naturligvis kun været midlertidigt, men end ikke midlertidigt burde vi i en saadan økonomisk Nedgangsperiode, som det er i Aar for vort Land, have været uden Finansminister. Nu kunde det naturligvis gaa, hvis der kun var Tale om rent passive Handlinger fra Finansministerens Side, Ting, som *skulle* besørges, løbende Forretninger. Saa vidt jeg ved, er den højtærede Konseilspræsident ogsaa kun een Gang som fungerende Finansminister gaaet udenfor dette. Han har kun een Gang